

Nuray Öğretmenin Kesip Attığı Tırnak Kadar Olabilseydiniz O Otizmlı Çocukları Yu

– Sami Biber · 09 Kasım 2019

NURAY ÖĞRETMENİN KESİP ATTIĞI TIRNAK KADAR OLABİLSEYDİNİZ O OTİZMLİ ÇOCUKLARI YUHALAMAZDINIZ.

Bugün Sizlere biraz benden bahsederken yazımın ana kahramanı iki sene aynı okulda görev yaptığım öğretmen arkadaşım Nuray Yörük Gökmen olacak.

Evet, siyasi görüş ve dünyaya bakış açısından tamamen zıt kutuplarda olduğum Nuray Yörük Gökmen'in muhteşem öğretmenliğinden bahsedeceğim sizlere "Siyasetin canı cehenneme" Diyerek.

İlk başlarda kendimden biraz fazlaca bahsedeceğim için şimdiden affınıza, sabrınıza ve hoşgörünüze sığınıyorum

2004- 2006 Yılları arasıydı. Ülkemizin en güzel köşelerinden biri olan Muğla ili Fethiye İlçesine bağlı Çiftlik Beldesinde toplam derslik sayısı on bir olan Ali Rıza Köse İlköğretim okuluna Sosyal Bilgiler öğretmeni olarak atanmıştım. Daha doğrusu devlet baba beni Muğla merkez Turgut Reis Anadolu Lisesine Tarih öğretmeni olarak atamışken annemin dayısının oğlu olan zamanın Milli Eğitim Bakanı Müsteşarının torpiliyle hiç olmayacak bir işi oldurmuş ve tayinimi Fethiye'ye aldirmıştım. Bu sebeple takıştığım il milli eğitim müdürü de " Madem öyle al böyle " Kabilinden beni bir ilköğretim okuluna Sosyal Bilgiler öğretmeni olarak göndermişti.

Bir ilköğretim okulu aslında yabancı olduğu bir şey değildi. Tam tersine 1989-1996 yılları arasında da Kocaeli'nin bir köyü olan Akmeşe'de hem de bir yatılı ilköğretim bölge okulunda öğretmen ve idareci olarak çalışmıştım ve bir ilköğretim okulu benim için ceza değil tam tersine mükafaattı aslında.

Her neyse..Asıl konumuz bu değil.

İşte o Çiftlik Ali Rıza Köse İlköğretim okuluna bir gün yaşlıca bir vatandaş, küçücük, sarışın, maviş gözlü bir kız çocuğuyla geldi ve okul Müdürü ile konuşmaya başladı.

Dertliydi vatandaş. Derdinin sebebi de o küçük kız çocuğu idi.

Çocuğun, okulumuzdaki tüm çocuklardan çok farklı olduğu ilk bakışta görülüyordu. Ben hemen

anlamıştım tabii ki çocuğun farklılığının ne olduğunu. Zira evladım Yunus'u ilk kez soğuk algınlığı sebebiyle doktora götürdüğümde Yunus için ilaçlar yazan doktor sonra bana dönmüş ve " Hocam ! Telaşa kapılma, panik de yapma ama senin çocuğun tek derdi soğuk algınlığı değil sanırım. Bu çocukta Down sendromu olabilir" dediğinde ilk kez adını duyduğum Down Sendromu idi sarışın, mavi gözlü minik çocuğun farklılığı.

Doktor, Yunus için " Down Sendromu olabilir" dediğinde anlamamıştım tabii ki? Neydi Down Sendromu? Nasıl bir hastalıktı? Hastalık mıydı yoksa başka bir şey miydi hiç bilmiyordum. Sadece hafızamda " Mongolizm" Diye bir şeyler vardı nereden kalmışsa...

" Yani Mongolizm mi var benim çocukta? " Diye sormuştum. Doktor da " Emin olmak için tam teşekküllü bir hastaneye, hatta tıp fakültesine gitmeniz gerekir. Ben sizi Devlet hastanesine sevk ediyorum, onlar gerekli görürlerse tıp fakültesine havale ederler." Deyince doktorun yüzüne karşı olmasa da içimden " Sensin geri zekalı. Benim çocuğum sapasağlam." Demiştım.

Sonrasında eşimin ısrarları ile devlet hastanesine, onların sevkiyle Çapa Tıp Fakültesine geldik ve aylar süren tetkik ve tahliller sonucunda " Keşke Down Sendromu olsaymış" Dedik acı gerçeği öğrenince. Çünkü Yunus, Cerebral Palsy denilen ve Down Sendromuna rahmet okutan bir derde müptela idi.

İşte bu süreçte Down sendromundan otizme, otizmden disleksiye, disleksiden hiperaktifliğe o kadar çok şey öğrendim ki...

Pardon, öğrendim demek çok da doğru olmaz ama en azından farkında olmadığım pek çok rahatsızlığın farkına vardım. Mesela o güne kadar Mongolizm ve zeka geriliği olarak bildiğim şeyin Down Sendromu olduğunu, Down Sendromunun da bir zeka geriliği olmadığını öğrendim. Hatta Down sendromluların bizden eksik değil fazla olduklarını (bir kromozom fazla) olduğunu öğrendim. Ottan farksız, iradesiz, hiç bir şey yapamayan insanlara otizimli dendiğini sanırdım, tam tersine onun da bir zeka geriliği olmadığını, otistler içinden dahiler çıktığını öğrendim. Mesela hiper aktifin hiç yerinde duramayan, düz duvara tırmanan anlamına geldiğini sanırdım, tam tersine yerinden kımıldamayan çocukların da hiperaktif olabileceklerini öğrendim.

Offf amma uzattım değil mi? O sarışın minik kız, dedesi ve okul müdürüne dönelim.

Kısaca o down sendromlu küçük kız bizim okula yazdırmak istiyordu dedesi. Pardon, yazdırmak değil de naklini bizim okula aldırarak istiyordu.

Adının Eda olduğunu öğrendiğim kız özel bir okulda okuyormuş. Dedesi tabii ki dünyanın parasını döküyor okula. Lakin diğer veliler istemiyorlar Eda'yı o okulda. En azından kendi çocuklarıyla aynı sınıfta olmasını kabullenemiyorlar. Bunun iki sebebi var: 1- Down sendromunu geri zekalılık sandıkları için " Bizim çocuklarımız geri zekalı mı ki geri zekalı biri ile aynı sınıfta okuyor?" İtirazları 2- Eda hırçın bir

çocuk. (Bunu ilk zamanlarda bizim okulda da gördük.)

Okul Müdürü, Eda'nın belgelerine baktı. Eda 3. Sınıf öğrencisiydi. Bu durumda eğer okula kabul edecek olursa Nuray Hanımın sınıfında okuyacaktı zira okulda ilkokul kısmında her şubeden bir tane vardı.

Tecrübeli bir idareci olan okul müdürü Ali Çiftçi şimdi bir ikilemele karşı karşıyaydı. " Beyefendi ! Sen, dünyanın parasını dökerek özel okulda okutamadığın torununun bizim okulda okuyabileceğini mi sanıyorsun?" Diyebilirdi ama demedi. Demesine demedi ama mutlaka Eda'nın okuyacağı sınıfın diğer öğrenci velileri gözlerinin önüne gelmiştir. Onlar ne diyeceklerdi Eda ile kendi evlatlarının aynı sınıfta okumasına? Sonra Nuray Hanım? O ne diyecekti? Acaba " Koskoca Fethiye'de başka okul bulamadınız da burayı mı buldunuz?" Der miydi?

Öte taraftan Engelliler Hakkında Kanununun 15. Maddesi aynen şöyle demektedir: Hiçbir gerekçeyle engellilerin eğitim alması engellenemez. Engelliler, özel durumları ve farklılıkları dikkate alınarak, yaşadıkları çevrede bütünleştirilmiş ortamlarda, eşitlik temelinde, hayat boyu eğitim imkânından ayrımcılık yapılmaksızın yararlandırılır.

Uzatmayalım efendim. Nuray Yörük Gökmen Eda'nın elinden tuttu ve sınıfına götürdü onu.

Nuray Hanım farkında değildi ama hem kendim engelli olduğumdan hem de bir engelli babası olduğumdan uzaktan uzağa Eda'yı takip edip duruyordum. Öncelikli olarak merak ettiğim dört husus vardı: 1- Nuray Hanımın Eda'ya karşı tutumu nasıl olacaktı? 2- Nuray Hanımın sınıfındaki öğrencilerin Eda'ya bir itirazları olacak mıydı? 3- Nuray Hanımın sınıfı dışında okulda on sınıf daha vardı, o on sınıfın öğrencileri Eda'yı kabul edecekler miydi? 4- Edanın sınıfındaki öğrencilerin velileri "Eda'yı evlatlarımızla aynı sınıfta istemiyoruz." Diyecekler miydi?

Şimdi bu soruların cevabını vereyim tek tek

1-Nuray Hanım Eda'ya asla diğer öğrencilerden farklı davranmadı. Ne tüm mesaisini Eda için harcıyıp diğer öğrencilerini ihmal etti ne de Eda'yı bir kenarda tutup tüm ilgisini diğer öğrencilerine verdi. Eda'yı belirli bir seviyeye getirmek için ne kadar gayret, azim ve zaman gerekiyorsa hiç çekinmeden ve sızlanmadan verdi.

2- Asıl önemli sorun edanın sınıf arkadaşlarıydı. İşte bu noktadaydı Nuray Hanımın başarısının tüm sırrı. (Neden başarı diyorum az sonra okuyacaksınız.) Nuray Hanımın sınıfından hiç bir öğrenci Eda'yı dışlamadı. Hatta öyle ki Eda'nın teneffüslerde elinde bir çubukla arkadaşlarının bacaklarına vurduğuna şahit oluyordum ilk günlerde ama tek bir çocuk, Nuray Hanıma gidip " Öğretmenim ! Eda bize vuruyor" Diye şikayet etmiyor, tam tersine "Eda, canın sıkılıyor galiba, gel oyun oynayalım" Diye onu oyuna davet ediyorlardı. Velhasılıkelam Nuray Hanım henüz 3. Sınıf öğrencisi olan evlatlarına (ki hepimizin

evlatlarıydı onlar) sevgi, saygı, hoşgörü, merhamet gibi duyguları fazlasıyla kazandırmıştı. Benim gözlemlediğim kadarıyla 3. Sınıfın tüm öğrencileri Eda'yı bir kız kardeşleri olarak bağrına basmışlardı ve bunun en büyük mimarı da Nuray Hanımdı.

3- Okulun diğer öğrencileri içinde de Eda'yı dışlayan olmadı. Bu durumda kendim dahil diğer öğretmenlere de biraz pay biçebilirim sanırım.

4- Öğrenci velilerinden " Eda'yı istemezük " Diyen oldu mu bilmiyorum. Ben görmedim en azından. Haa, "Eğer olsaydı ne olurdu?" Derseniz. Her şeyden önce Nuray Hanımın öğrencileri ve Eda'nın sınıf arkadaşları annelerini, babalarını " Biz Eda'yı seviyoruz, size ne oluyor?" Diye okuldan kovarlardı kesinlikle.

Bir iki ay geçti.

Bir gün okulun yemekhanesinde nöbetteyim (Taşmalı eğitim olduğu için öğlen yemekleri okulda yeniliyordu.)

Gözlerime inanmadım.

Eda, diğer arkadaşları gibi yemek sırasına girmiş, yemeğini alabilmek için sıranın kendisine gelmesine bekliyor. Oysa hep kantinden abur cubur alıp karnını öyle doyururdu.

Nuray Hanım dikkatle Eda'yı takip ediyordu.

Evet, yemeğini aldı, masaya koydu, hiç kimseyle itişmeden kakışmadan ve tüm arkadaşlarıyla güle oynaya yedi yemeğini.

Ve sonra ne oldu biliyor musunuz?

Öğretim yılının sonlarına doğru Eda'nın dedesi bize bir mucizeden bahsetti.

Okula getirdiği gün % 60 Engelli raporu ile öğrencimiz olan Eda'nın o öğretim yılı sonu itibariyle engellilik oranı % 30 a inmişti.

Şimdi sanırım yazıma niçin " NURAY ÖĞRETMENİN KESİP ATTIĞI TIRNAK KADAR OLABİLSEYDİNİZ O OTİZMLİ ÇOCUKLARI YUHALAMAZDINIZ." Diye bir başlık attığımı anladınız.

Eğer bu ülkede gerçekten de birileri otizmlı çocukları yuhalamışsa(Ki maalesef yuhalamış.) sadece yazıklar olsun diyorum. Her ne olursa olsun Yüce Rabbim hiç bir anne babayı engelli bir evlatla

sınamasın.

Ülkemde Nuray Öğretmen gibi öğretmenlerin sayılarının her gün daha da artması temennilerimle tüm İslam alemine hayırlı kandiller diliyorum.

FOTOĞRAF: Değerli arkadaşım, meslektaşım Nuray Yörük Gökmen